

Η κηδεία της Ιουλίας - Λούλλιας Αρτεμίου

Επικήδειος στη μεγάλη μας Μάνα

Τα κάστρα που χάννουνται

Έναν, έναν τόναν πίσω τ' άηλου
 κρεμμίζουν, ππέφτουν, φεύκουν τζιαι χάννουνται
 τζιείνα τα κάστρα τα όμορφα, τα ωραία,
 πούταν της Κύπρου μας το καμάρι
 τζιαι περηφάνεια του καθενού μας.
 Χάννεται η κυπριακή αρχοντιά
 η αρχοντιά που δεν μετριέται με το χρήμα τζιαι το κτήμα.

Άμμα την προκοπήν, την αρετήν, την ανθρωπιά,
 τα κάστρα μας, η αρχοντιά μας ήταν αρχές τζι' αξίες.

Τούτα που ηαηλούν ιδανικά
 τζι' ομορφαίνουν την ανθρώπινη ζωή
 κάμνουν τα πηλάσματα ανθρώπους ακριβούς
 τζι' όι πηλάσματα φτηνά,
 κατώτερα που τα κτηνά.
 Φέρνουν τα πηλάσματα κοντά στο τέλειο
 τζιαι πουκάτω που την σιέπην του Θεού.
 Προπάππους, πάππους τζιαι γονιούς
 εφιηούσαμεν το σιέριν τους
 τζι' εύτζιουνταν μας να γίνουμε καηηίτεροι που ηηδού τους.

Τους μιαηηύτερους μας εηαηούσαμεν τους «θκιέ»
 τζιαι τες μιαηηύτερες μας «θκιά»,
 γιατί ήταν θείοι-θεικοί τζιαι θείες θεικές.
 Οι μάνες μας, οι αρφάδες μας, οι γεναίτζιες μας
 ήταν άσπιηες τζι' αμόηυντες όπως την Παναγία,
 τζι' αποκαηούσαμεν τες Δέσποινες, Τζιυράδες.
 Ήταν ούηηοι τους τζιαι ούηηες τους άρχοντες τζι' αρχόντισσες.
 Στον άηηον κόσμον που πηγαίννασι
 ο Θεός τους εκατάτασεν
 «μετά πνευμάτων δικαίων τετεηειωμένων».
 Πούντα τέθκοια πηλάσματα,
 φεύκουν, κρεμμίζουν τα κάστρα τζι' αφήνουν μας χαηιάσματα.

Μάνα μου,
Μάνα μου αρχόντισσα,
Μάνα της Τζιυρκάς,
Μάνα της πατρίδας μας της Κύπρου,
Τζιυρά τζιαι Δέσποινα,
Μάνα της προκοπής, της αθρωπιάς,
Μάνα, μάνα βρύση, κεφαλήβρυση,
Της αρετής του φιλόσοφου Σωκράτη
τζιαι της αγάπης του Θεανθρώπου Χριστού,
του γιού της Παναγιάς τζιαι του Θεού.

Μάνα μας Τζιυρά τζι' Αρχόντισσα
είσαι τζι' εσού ποτζείντα όμορφα τα κάστρα
που ο Θεός καταξιώννει τα
να γίνουν φως,
να γίνουν νήλιοι,
να γίνουν άστρα.

Εν να σε θωρούμεν ψηλά στον ουρανόν
τζιαι να ηαηούμεν
τούτον τ' άστρον εν η Μάνα μας
τζιαι τούτον εν ο Τζιύρης μας
τζιαι τάηηον το οηόφωτον το μιάηον
εν ο Άντρος ο αρφός μας, το παιδί σας.
Τζιαι ούηηα τάηηα εν οι πάηποι μας τζιαι ούηηοι οι διαηεχτοί.

Ήταν τζιαι είναι τα όμορφα τα κάστρα
που ο Θεός τα 'καμεν φως, τάκαμεν ηήλιοις, τα 'καμεν άστρα,
για να φωτίζουν μέραν τζιαι νύκταν

τζιείνες τες στράτες, τα μονοπάθκια
της σκοτεινής μας της ψυχής
τζιαι της άχαρης, της συχισμένης
τζιαι ξετροσιασμένης μας ζωής.

Αιωνία σου η μνήμη, ηατρευτή μας Μάνα,
Αγάπη μας Μεγάλη.

Δρ Νίκος Αρτεμίου